

soli. Pluli na opravdickém moři. Na vlnách jako praví piráti. Paráda! Tohle byl tedy hustý polštářový sen.

„Tobiáš, hod' nám konec prostěradla, Matyáš, ty taky, ať k sobě přivážeme naše koráby!“ zavolal Barnabáš, který se narodil z paterčat první, a tak se jako nejstarší nejvíc hodil na admirála.

Oba bráškové hodili na admirálskou loď konce prostěradel a svázali k sobě svoje lůžkové lodi.

Teď bylo třeba udělat z povlečení peřin plachty.

Kluci svlékli povlečení a za chvíli se čerstvá bríza opírala do mohutného plachtoví.

Paní Perchta z Rožmberka, jež si osedlala albatrosa, protože jako správná paní na hlídání chtěla mít dohled nad kluky i ve snech, s uspokojením zjistila, že jablko nepadlo daleko od stromu a tihle chlapečci jsou po tatínkovi rození námořníci.

„Kurs severoseverozápad,“ zavolal Barnabáš z horní paluby palandy, kde si na polštáři zřídil admirálský můstek. „Rychlost třicet uzlů, mořští vlci!“

„Za tatínkem!!!“ vykřikla posádka.

„Za tatínkem. Ahooj!“ zavýskl admirál Barnabáš.

A už před přídílí uviděli něco obrovského, jako by se plovoucí ostrov blížil k jejich lůžkovým korábům, které